

POVEȘTILE DEOSEBIȚILOR

Superbii canibali

Traiul deosebiților din satul Fundătura Mlăștinoasă era unul foarte modest. Erau țărani și, deși nu dețineau lucruri de valoare și trăiau în cocioabe dărăpănate, acoperite cu stuf, erau voioși și sănătoși și nu duceau lipsă de nimic. Aveau de toate în grădini, izvoare cu apă curată, și până și căsuțele lor umile păreau un lux, căci vremea era așa de blândă în Fundătura Mlăștinoasă și sătenii își iubeau munca atât de tare, încât, uneori, după o zi întreagă de cărat bălegar, se întindeau pur și simplu pe jos, în mlaștinile din jur.

Sezonul străngerii recoltei era perioada lor preferată din an. Munceau din zori până-n seară și adunau cele mai sănătoase buruieni care crescuseră în mlaștină în acel sezon, le strângeau în snopi și le urcau în căruțe trase de măgari, după care transportau întreaga recoltă la târgul din orașul Chipping Whippet, aflat la cinci zile de mers cu căruța, ca să vândă tot ce puteau. Era o muncă grea. Buruienile din mlaștini erau aspre și le zgâriau mâinile. Măgarii erau nărăvași și mușcau. Drumul care ducea spre târg era plin de gropi și hoți care-i pânneau la tot pasul. Deseori aveau loc accidente cumplite, cum fu atunci când Pullman Zarzavagiul îi reteză piciorul vecinului său cu coasa, dintr-un exces de zel, vrând

să-i întrecă pe toți la seceriș. Hayworth Grădinarul, vecinul, se supără, cum era și normal, dar sătenii erau în fond niște oameni de înțeleș, așa că până la urmă totul fu iertat. Banii pe care-i câștigau din vânzarea recoltei erau o nimica toată, dar le ajungeau ca să cumpere strictul necesar și câteva rații de crupe de capră, iar cu aceste delicatese rare pe masă, dădeau petreceri de pomină care țineau zile întregi.

În acel an, imediat după sfârșitul festinului, când sătenii tocmai se pregăteau să se întoarcă la muncile anevoioase din mlaștini, sosiră trei oaspeți în sat. Fundătura Mlăștinoasă foarte rar primea vizitatori, nefiind genul de loc care să atragă oaspeți în general. Dar vizitatori de felul ăsta niciodată nu mai avusese: doi bărbați și o femeie îmbrăcați din cap până-n picioare în mătăsuri și țesături de brocart luxoase, călare pe trei cai arabi frumoși. Și, cu toate că vizitatorii păreau bogați, erau costelivi și se clătinau leșinați pe șeile lor încrustate cu pietre prețioase.

Sătenii se adunară în jurul lor, curioși, făcând ochii mari la hainele și caii lor minunați.

— Nu vă apropiați prea tare! îi avertiză Sally Fermiera. Par bolnavi.

— Suntem în drum spre coastă, spre Meek¹, le explică unul dintre vizitatori, singurul care părea în stare să vorbească. Am fost atacați de niște tâlhari acum câteva săptămâni și, deși am reușit să scăpăm de ei, ne-am răătăcit rău de tot. Ne învărtim în cerc de atunci în căutarea vechiului Drum Roman.

— Sunteți foarte departe de Drumul Roman, spuse Sally Fermiera.

¹ O zonă istorică în care oamenii erau trimiși în exil, aflată undeva în Cornwallul de azi.

— Sau de coastă, spuse Pullman Zarzavagiul.

— Cât de departe? întrebă vizitatorul.

— La șase zile de mers călare, răspuse Sally.

— N-o să reușim s-ajungem, spuse bărbatul abătut.

În clipa aceea, doamna înveșmântată în mătăsuri se clătină în șa și se prăbuși la pământ.

Înduioșați profund și ignorându-și temerile legate de o eventuală boală, sătenii îi duseră pe doamna leșinată și pe tovarășii ei în casa cea mai apropiată. Le dădură de băut și îi culcară în niște paturi confortabile, pe saltele umplute cu paie. O duzină de săteni se îngărădăriră în jurul lor oferindu-și ajutorul.

— Lăsați-i să respire! spuse Pullman Zarzavagiul. Sunt terminați, au nevoie de odihnă.

— Nu, au nevoie de un doctor! spuse Fermiera Sally.

— Nu suntem bolnavi, spuse bărbatul. Ne e foame. Rezervele de hrană ni s-au terminat de mai bine de o săptămână și n-am mai mâncat nimic de-atunci.

Sally Fermiera nu înțelegea de ce niște oameni atât de bogați n-au cumpărat, pur și simplu, ceva de mâncare de la ceilalți călători de pe drum, dar era prea politicoasă ca să-i întrebe. În loc de asta, trimise câțiva băieți din sat după castroane cu supă de ierburi de mlaștină, pâine de mei și ce mai rămăsese de la petrecere din friptura de capră, dar când așternură totul în fața vizitatorilor, aceștia refuzară să mănânce.

— Nu vrem să fim nepoliticoși, spuse bărbatul, dar nu putem să mâncăm așa ceva.

— Știu că nu e cine știe ce, spuse Sally, și probabil că sunteți obișnuiți cu mese îmbelșugate demne de regi, dar e tot ce avem.

— Nu-i vorba de asta, spuse bărbatul. Cereale, legume, carne de origine animală – organismul nostru nu poate

să digere așa ceva. Și dacă ne forțăm să mâncăm astfel de lucruri, asta nu ne face decât să fim și mai slăbiți.

Sătenii păreau complet nedumeriți.

— Dacă cereale, legume sau animale nu, întrebă Pullman Zarzavagiul, atunci *ce puteți* mânca?

— Oameni, răspunse bărbatul.

Toți cei adunați în căsuță făcură un pas în spate.

— Vreți să spuneți că sunteți... *canibali*? întrebă Hayworth Grădinarul.

— Așa suntem din fire, nu pentru că am ales noi să fim așa, răspunse bărbatul. Dar, da, suntem.

Apoi continuă și încercă să-i liniștească pe sătenii șocați spunând că erau canibali civilizați și că nu omorâseră niciodată oameni nevinovați. Atât ei, cât și ceilalți la fel ca ei, ajunseseră la un acord cu împăratul prin care se angajau să nu răpească sau să mănânce oameni fără consimțământul acestora și, în schimb, li se permitea să cumpere – la prețuri exorbitante – membrele amputate ale celor care sufereau accidente sau cadavrele criminalilor executați prin spânzurare. În asta consta întregul lor regim alimentar. Acum se îndreptau spre coasta orașului Meek, acea zonă britanică unde se înregistra cel mai mare număr de accidente și cele mai multe decese prin spânzurare, așa că acolo exista hrană destulă – chiar dacă nu din belșug.

Chiar dacă canibalii din acele vremuri erau bogați, nu reușeau să-și potolească foamea aproape niciodată; pentru că respectau legea, erau condamnați la o viață întreagă de subnutriție, pe veci torturați de un apetit insașiabil. Și se părea că acei canibali care poposiseră în Fundătura Mlăștinoasă, deja înfomețați și aflați la zile bune de mers de Meek, erau sortiți pieirii.

Orice alt locuitor din orice alt sat, deosebit sau nu, ar fi ridicat din umeri și i-ar fi lăsat pe canibali să moară

după ce ar fi aflat toate astea. Dar sătenii din Fundătura Mlăștinoasă erau aproape bolnăvicios de miloși, așa că nimeni nu se miră când Hayworth Grădinarul făcu un pas înainte, șontăcând în cărjele lui, și spuse:

— Întâmplarea face să-mi fi pierdut piciorul într-un accident acum câteva zile. L-am aruncat în mlaștină, dar sunt sigur că l-aș putea găsi, asta dacă nu l-au mâncat deja țiparii.

Ochii canibalilor se luminau.

— Ați face asta pentru noi? spuse femeia-canibal, dându-și la o parte o șuviță lungă de păr de pe pomeții ei uscățivi.

— Recunosc că mi se pare puțin cam ciudat, spuse Hayworth, dar nu vă putem lăsa să muriți pur și simplu.

Ceilalți săteni fură de acord. Hayworth șontăcăi spre mlaștină unde își găsi piciorul, alungă țiparii care începuseră să ciugulească din el și îl aduse canibalilor pe un platou.

Unul dintre canibali îi înmână lui Hayworth o pungă cu bani.

— Ce-i asta? îl întrebă Hayworth.

— Plata, spuse canibalul. Aceeași sumă pe care o plătim împăratului.

— Nu pot să-i accept, spuse Hayworth, dar când dădu să returneze punguța, canibalul își ascunse mâinile la spate și zâmbi.

— O meritați, zise canibalul. Doar ne-ați salvat viețile!

Sătenii se întoarseră politicos cu spatele în timp ce canibalii începură să mănânce. Hayworth Grădinarul deschise punguța, se uită înăuntru și păli. Nu mai văzuse în viața lui atâția bani.

Canibalii își petrecură următoarele zile mâncând și recuperându-și forțele, și când, într-un sfârșit, se

simțiră pregătiți să pornească din nou spre coastă, spre Meek – după indicații corecte, de data asta –, sătenii se adunară să-și ia rămas-bun de la ei. Când dădură ochii cu Hayworth, canibalii băgară de seamă că acesta se deplasa fără cârje.

— Nu înțeleg! spuse unul dintre canibali, uluit. Credeam că v-am mâncat un picior!

— Da, așa e! spuse Hayworth. Dar când deosebiții din Fundătura Mlăștinoasă își pierd membrele, li se regenerează la loc.¹

Canibalul afișă o expresie ciudată, păru că vrea să spună ceva, dar până la urmă se răzgândi. Se urcă în șa și plecă la drum împreună cu însoțitorii lui.

Trecură câteva săptămâni. Viața din Fundătura Mlăștinoasă reintră pe făgașul ei normal pentru toți sătenii, mai puțin pentru Hayworth Grădinarul. Acesta părea distrat, oamenii îl vedeau deseori sprijinit în furca lui de adunat bălegarul, cercetând mlaștina cu o privire pierdută. Se gândea la punga cu bani pe care o ascunsese într-o scorbură. Oare ce să facă cu ea?

Toți prietenii lui își dădeau cu părerea.

— Ai putea să-ți schimbi garderoba, să-ți cumperi niște haine frumoase, spuse Fermierul Bettelheim.

— Dar ce să fac cu ele? răspunse Hayworth Grădinarul. Lucrez în mlaștină toată ziua, s-ar face praf cu siguranță.

¹ A existat o vreme – într-o epocă îndepărtată, prosperă și calmă – când deosebiții puteau să trăiască împreună în libertate, fără să fie nevoiți să se ascundă în bucle, fără să le fie teamă c-o să fie persecutați. Deosebiții din epoca aceea se împărțeau adesea în grupuri în funcție de abilitățile lor, un obicei criticat în zilele noastre din cauză că încurajează tribalismul și ostilitatea dintre deosebiți.

— Ai putea să-ți cumperi o mulțime de cărți bune, îi sugeră Fermierul Hegel.

— Dar nu știu să citesc, spuse Hayworth. Cum nu știe nimeni din Fundătura Mlăștinoasă.

Propunerea Fermierului Bachelard fu cea mai prostească dintre toate.

— Ar trebui să-ți cumperi un elefant, spuse el, și să transporti toată recolta la târg pe spinarea lui.

— Dar ar *mânca* toate buruienile din mlaștină înainte să apuc să le vând! spuse Hayworth din ce în ce mai exasperat. Măcar de-aș putea să fac ceva cu casa asta a mea... Stuful nu prea ține de vânt și iarna se face curent.

— Ai putea folosi banii ca să-ți pui tapet pe pereți, spuse Fermierul Anderson.

— Nu fi idiot, se oțărî Sally. Cumpără o casă nouă și gata!

Zis și făcut: Hayworth Grădinarul își construiește o casă din lemn, prima de acest fel din Fundătura Mlăștinoasă. Era mică, dar solidă și nu lăsa vântul să pătrundă. Unde mai pui că avea și o ușă care se deschidea și se închidea lejer pentru că avea balamale. Hayworth Grădinarul era nespus de mândru și tot satul îl invidia pentru casa aceea.

Câteva zile mai târziu, sosi un nou grup de vizitatori. Erau patru, trei bărbați și o femeie, și fiindcă erau îmbrăcați în haine scumpe și călăreau cai arabi¹, sătenii își dădură imediat seama cine erau: tot canibali de pe coastă, din Meek, care se supuneau legilor. Dar canibalii aceștia nu păreau lihniți de foame.

Sătenii se adunară din nou în jurul lor ca să se minuneze. Femeia-canibal, care purta o cămașă brodată cu

¹ Vă întrebați care era sursa bogăției canibalilor? Producția de dulciuri și jucării.

fir de aur, pantaloni cu perle în loc de nasturi și cizme căptușite cu blană de vulpe, le spuse:

— Niște prieteni de-ai noștri au poposit în satul vostru acum câteva săptămâni, iar voi i-ați primit cu amabilitate. Și fiindcă nu suntem obișnuiți cu amabilitatea, am venit să vă mulțumim în persoană.

Canibalii coborâră de pe cai și se aplecară în fața sătenilor, după care se apropiară și le strânseră mâinile. Sătenii fură uimiți de moliciunea pieii canibalilor.

— Ah, încă ceva, înainte să plecăm! spuse femeia-canibal. Am auzit că aveți un talent unic. E adevărat că membrele pierdute vi se regenerează?

Sătenii îi spuseră că era adevărat.

— În cazul ăsta, am avea o mică propunere pentru voi, spuse femeia. Membrele pe care le mâncăm în Meek sunt rareori proaspete și ne-am săturat de mâncare putrezită. N-ați vrea să ne vindeți câteva membre de-ale voastre? V-am răsplăti generos, bineînțeles.

Și femeia deschise tașca legată de șaua ei și le arătă un mănunchi de bani și de bijuterii. Sătenii se holbară la bani, dar erau nesiguri, așa că se întoarseră cu spatele și începură să șușotească între ei.

— Nu putem să ne vindem membrele! fu de părere Pullman Zarzavagiul. Eu unul am nevoie de picioare ca să merg!

— Atunci vinde-ți brațele, spuse Fermierul Bachelard.

— Dar avem nevoie de brațe ca să rîcîim prin mlaștină! spuse Hayworth Grădinarul.

— Dacă o să fim plătiți pentru brațele noastre, n-o să mai fim nevoiți să creștem ierburi de mlaștină, spuse Fermierul Anderson. Oricum nu câștigăm mai nimic din agricultură.

— Nu mi se pare normal să ne vindem în halul ăsta, spuse Hayworth Grădinarul.